

Het paradijs in Zuidwest

Door Pierre Heijnen

Geboren in het Bethlehemziekenhuis aan de Prinsessegracht, verbeeld ik me dat mijn moeder in oktober 1953 met mij in haar armen uit het raam naar de Koekamp keek (nog onveranderd sindsdien).

Na een jaartje inwonen bij een ander gezin - zo ging dat de eerste tien, vijftien jaar na de oorlog - vertrokken we naar Scheveningen. Als peuter heb ik gespeeld in de Tweede Haven en ben ik overreden door wat men toen nog nozems noemde op de Van Boetzelaerlaan. En toen, een jaar of vijf, zes oud, kwam ik al terecht in het Paradijs.

Het Paradijs? Jawel, Den Haag-Zuidwest. Bouwlust, de Landzijde. Ik herinner me oneindig veel ruimte, prachtige bouwplaatsen, scholen en vijvers, heel veel kinderen en uitzicht op de weilanden van wat nu De Uithof heet. De vierkamerwoning (50 vierkante meter) voor ons zessen, later zevenen, had zowaar een douche en, val niet van je stoel, een balkon! Onze galerijflat telde 24 van die woningen en had een zeer actieve flatcommissie. Sinterklaas in de gemeenschappelijke kelder, viswedstrijden langs de sloot, grootse feesten in de gemeenschappelijke tuin en zelfs uitstapjes naar de Efteling. Van alles werd er georganiseerd door hardwerkende moeders en vaders met beroepen als schilder, marktkoopman, vrachtwagenchauffeur, tuinder en woningstofferder, zoals mijn vader.

Met het helpen van de melkboer verdiende ik mijn eerste transistorradio (the sixties!) En nog op de lagere school hielp ik onze buurman, tuinder, met tomaten plukken en sla snijden (met Kerstmis!) We voeren 's zomers met de schuit naar de veiling in Loosduinen. Ik mocht varen, maar één keer bij de brug tussen de Wen en de Monsterseweg nam ik de bocht iets te scherp en gingen tien kistjes uitstekende tomaten de plomp in. Enige tijd later schaamde ik me zo mogelijk nog meer toen ik met een kar vol kisten sperziebonen van de tuin naar de groenteboer aan de Groenezijde moest lopen: stel dat ik vriendjes zou tegenkomen! Anders dan nu kon je iedere winter schaatsen op natuurijs langs de Lozerlaan en van daaruit diep het Westland in.

En natuurlijk de kerstbomenjacht. Er werd flink op losgeslagen en niet alleen met de blote vuist. Zoals iedere buurt hadden wij ook een eigen bende, de R.R., naar de eerste en de laatste letter van het Engelse woord rocker. Toen er in de buurt te veel hoge Puch-sturen verdwenen die op onze geelgeverfde damesfietsen werden teruggevonden, was dit in combinatie met veel meer ongein reden voor de politie om onze bende te ontbinden op straffe van verblijf in een jeugdrichting voor onze aanvoerders. Wij vermaakten ons uitstekend in Den Haag-Zuidwest en als we ons al een keer verveelden, gingen we klieren bij het zusterhuis of belden gewoon zelf 'de kit' (politie). Na een toelatingsexamen mocht ik naar de HBS van het Thomas More College aan de Beresteinlaan. Wat een geweldige tijd! Langzaam veranderde de jeugdbendecultuur in de hippiecultuur.

Met de opgevoerde Kreidler (90 km per uur) naar Kralingen, het Nederlandse Woodstock, over de snelweg. Allemaal - ook op school - een suède buideltje aan je riem met hasj. En eindeloze, eindeloze gesprekken. Eerst in een tot jeugdhonk verbouwde kelder (visnetten, Perzische kleden en honderden

posters uit de Muziek Expres) en later in het gekraakte 'schooltje' in Moerwijk. Langzamerhand werd je wereld groter en groter. Naar de bioscopen aan de Boekhorststraat en naar 192 aan de Riviervismarkt (o.a. Swinging Soul Machine). En ten slotte in dit korte impressionistische plaatje van mijn Haagse jeugd: zelf voetballen bij LENS en kijken bij ADO. Met z'n allen op zondag de hele Hengelolaan aflopend met de vlaggen naar het Zuiderpark.

Pierre Heijnen is wethouder (PvdA, onderwijs en integratie) van Den Haag

P.S. De serie 'Stadskind' heeft bij veel mensen nostalgische gevoelens opgeroepen, maar ook bijgedragen aan het zo noodzakelijke Den Haag-gevoel. Complimenten daarvoor!